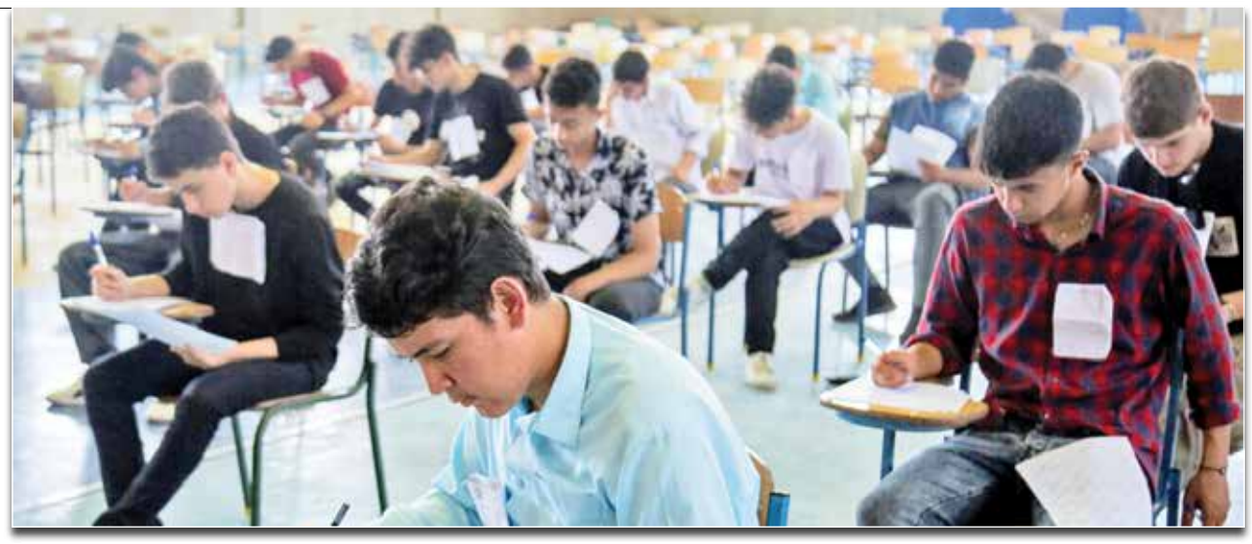

مدیرکل دفتر آموزش دوره دوم متوسطه نظری درباره شایعه انتشار سؤال‌های امتحانی می‌گوید

افشای سؤالات قبل از امتحان محال است

گزارش

غزل رضایی‌ثانی
خبرنگار

هر سال قبل از شروع امتحانات نهایی زمزمه‌ها و شایعات متعددی درباره فروش سؤالات امتحانی شنیده می‌شود.
به طوری که اگر یک جست‌وجوی ساده در کانال‌های تلگرامی داشته باشید، با پیشنهادهای عجیب و غریبی برای فروش این سؤال‌ها روبه‌رو می‌شوید. قیمت‌ها هم متنوع است و هر کس تا جایی که بتواند، از سادگی و بی‌اطلاعی خریداران استفاده می‌کند. ادمین یک کانال تلگرامی سؤال تک درس پایه دوازدهم را بین ۵ تا ۱۰ میلیون تومان می‌فروشد و برای کل سؤال‌ها هم بین ۳۵ میلیون تا ۵۰ میلیون تومان را در نظر گرفته است.
پرداخت پول و خرید این سؤال‌ها هم داستان جالبی دارد؛ بیشتر آنها برای این که نام‌شان فاش نشود، از خریداران یا دانش‌آموزان می‌خواهند از طریق ارز دیجیتال و تتر، معامله خرید سؤال امتحان را انجام بدهند. اما نکته مهم این است که بیشتر این کانال‌ها فقط مدعی فروش سؤال‌های امتحانی هستند و طبق اعلام پلیس فتا، هیچ موردی از فروش سؤالات نهایی کشف نشده است. طبق گفته رئیس پلیس فتا فراجا، تمام وعده‌ها و تبلیغات مطرح شده در این حوزه، صرفاً تبلیغاتی دروغین هستند و هیچ گونه واقعیتی ندارند؛ اطلاعات مربوط به برگزاری امتحانات نهایی، کاملاً محرمانه است و انتشار یا فروش سؤالات پیش از زمان برگزاری امتحان غیرممکن بوده و توسط مراجع ذیربط با جدیت پیگیری می‌شود. مدیرکل دفتر آموزش دوره دوم متوسطه نظری هم افشای سؤال‌های امتحانی را غیرممکن می‌داند. ابراهیم رفیعی در گفت‌وگو با «ایران» در واکنش به شایعاتی که در فضای مجازی منتشر شده، توضیح می‌دهد: «ما چیزی به نام افشای سؤالات امتحان نهایی نداریم و این غیرممکن و محال است، زیرا یک سیستم امنیتی بسیار محکم پشت ارسال سؤال‌ها وجود دارد. سؤال‌های امتحانات نهایی در یک سری سامانه امن قرار می‌گیرد که هرگز امکان انتشار آنها وجود ندارد.»
او در پاسخ به این پرسش که چطور برخی کانال‌های تلگرامی و صفحه‌های اینستاگرامی ادعا می‌کنند سؤال‌های امتحانی را در اختیار دارند، بیان می‌کند: «امتحان دانش‌آموزان رأس ساعت ۸ آغاز می‌شود و آنها موظف هستند ۳۰ تا ۴۰ دقیقه قبل از شروع امتحان در حوزه‌ها حضور داشته باشند. هنوز امتحان شروع نشده، دانش‌آموزان در جلسه نشسته‌اند و در حوزه امتحانی بسته می‌شود، آنها آرام آرام آماده می‌شوند که برگه‌هایشان را بگیرند. در این هنگام ممکن است یک خطای انسانی رخ بدهد. من نمی‌گویم صددرصد خطا نداریم اما اینکه قبل از آزمون یا شب قبل از امتحان سؤالات به بیرون درز پیدا کند، محال است.»
مدیرکل دفتر آموزش دوره دوم متوسطه نظری با اشاره به اینکه سؤال‌ها در یک زمان معین به حوزه‌های امتحانی می‌رسد، می‌گوید: «سؤال‌های امتحان نهایی در سامانه‌ای که یک جسم بی‌جان است وجود دارد، در رأس ساعت مقرر قفل این سامانه باز شده وسؤال‌ها به صورت خوشه‌ای در کل کشور در اختیار مدیران مرکز آزمون‌ها و حوزه‌های امتحانی قرار خواهد گرفت، بنابراین تا پیش از امتحان کسی به آن دسترسی ندارد. اما در ساعات نزدیک به ۸ صبح که فرآیند امتحان آغاز می‌شود و در کل کشور چند صد مرکز مشغول برگزاری آزمون هستند، ممکن است یکی دو نفر در این میان تخلف کنند، اما همه کسانی که می‌خواهند امتحان بدهند داخل جلسه هستند و امکان دسترسی به سؤال‌ها را ندارند.»

تجهیز حوزه‌های امتحانی به سیگنال‌یاب

اما یک نکته دیگر هم وجود دارد. شاید بعضی از دانش‌آموزان با ترفندهای خاصی با تلفن همراه وارد کلاس و جلسه امتحان شوند و در لحظه بتوانند سؤال‌ها را ببینند. رفیعی در پاسخ به این سؤال که ممکن است خیلی از دانش‌آموزان سؤال‌ها را از کانال‌ها دریافت کنند و سریع به جواب‌ها دسترسی پیدا کنند، می‌گوید: «دانش‌آموزان قبل از آزمون داخل حیاط مدرسه می‌آیند، سپس در حوزه امتحانی بسته و تک تک دانش‌آموزان بازرسی بدنی می‌شوند. ضمن اینکه تمام حوزه‌های امتحانی ما سیگنال‌یاب دارند و اگر کسی گوشی تلفن همراه داشته باشد توسط سیگنال‌یاب‌ها ردیابی و شناسایی خواهد شد.» مدیرکل دفتر آموزش دوره دوم متوسطه نظری درباره بازرسی بدنی با راکت‌های الکترونیکی می‌گوید: «در حوزه‌های امتحانی راکت‌های الکترونیکی هم وجود دارد، به ویژه در حوزه‌های دخترانه که پوشش دارند، دانش‌آموزان با راکت بازرسی بدنی می‌شوند، چون ممکن است میان موها یا پشت گوش‌هایشان گوشی تلفن همراه را مخفی کنند. البته این بازرسی بدنی برای دانش‌آموزان پسر هم هست. ما می‌دانیم که در امنیتی‌ترین حوزه‌ها هم امکان تخلف جود دارد، ولی به همراه داشتن موبایل حتی اگر خاموش باشد، قابل ردیابی است.»

هر مرکز امتحانی یک پاسگاه معین

مدیرکل دفتر آموزش دوره دوم متوسطه نظری در پاسخ به این سؤال که پلیس فتا در این زمینه چگونه با آموزش و پرورش همکاری می‌کند، می‌گوید: «موضوع امتحانات نهایی در شورای امنیت کشور و شورای تأمین شهرستان‌ها مطرح شده، به این شکل که برای هر حوزه یک پاسگاه معین در نظر می‌گیرند، یعنی رئیس هر حوزه امتحانی می‌داند که یک پاسگاه انتظامی معین آنهاست و اگر هر اتفاقی بیفتد، آنها بلافاصله هماهنگی لازم را انجام می‌دهند. علاوه بر این واحد حراست وزارت آموزش و پرورش برای تمامی حوزه‌ها نیروی حراست در نظر گرفته، البته ممکن است برخی از حوزه‌ها سه تا چهار ناظر حراستی داشته باشند. این ناظران مسائل امنیتی و الکترونیکی حوزه‌ها را چک می‌کنند و بعد بچه‌ها می‌توانند با خیال راحت وارد جلسه شوند.» رفیعی با بیان اینکه هرگز امکان خطا به صفر نمی‌رسد، می‌گوید: «ما نمی‌گوییم خطا به صفر می‌رسد زیرا در هیچ سیستمی صفر وجود ندارد، بالاخره ممکن است یک درصدی از خطا وجود داشته باشد، اما تمام تدابیر اندیشیده شده تا دانش‌آموزان در یک محیط امن و راحت با یک رقابت جوانمردانه امتحان دهند.» امتحان نهایی پایه یازدهم در تاریخ ۲۹ اردیبهشت شروع شده و ۱۹ خرداد به پایان خواهد رسید. همچنین امتحانات نهایی پایه دوازدهم در تاریخ ۲۸ اردیبهشت آغاز شده و تا ۲۲ خرداد ادامه دارد.

هشدارهایی که در مصرف ریتالین جدی گرفته نمی‌شود

از سرگیجه تا مرگ

گزارش خبری

محدثه جعفری
خبرنگار

> داروهایی که در بازار سیاه خرید و فروش می‌شود، تحت کنترل نبوده و داروهای تقلبی و آلوده در آن نیز وجود دارد. این دارو برای مغز سالم، بویژه در سنین نوجوانی، عوارض بلندمدت دارد

مصرف قرص یاری‌گر شب‌های امتحان، می‌تواند نوجوانان و جوانان را دچار عصبانیت شدید و احتمال بروز رفتار تهاجمی کند و تا مرز جنون و مرگ هم پیش ببرد. مدت‌هاست در جامعه محصلان، دانشجویان و دانش‌آموزان در شب‌های امتحان، به دلیل استرس درس‌های نخوانده و کتاب‌های قطور و جزوه‌های بی‌شمار و زمان کوتاه برای مطالعه به شب زنده‌داری و تمرکز بیشتری نیاز دارند.
به همین دلیل به گفته مسئولان سازمان غذا و دارو، ایام امتحانات مصادف می‌شود با افزایش مصرف ریتالین در این گروه سنی، برخی والدین هم به توصیه دوست و آشنا این قرص‌ها را برای فرزندانشان تهیه می‌کنند و تصور می‌کنند به غیر از بیدار و هوشمند نگه داشتن مغز در شب امتحان، عوارض دیگری ندارد، غافل از اینکه فرزندشان را در دام اعتیادی پیش‌رونده تا مرگ گرفتار می‌کنند. البته بجز ریتالین، برخی محصلان به‌طور نادرست از داروهایی مانند مدافینیل، پروپرانولول، فلوکستین و داروهای آرام‌بخش هم استفاده می‌کنند که در صورت مصرف بیش از حد هریک از این داروها، عوارض خطرناکی گریبانگیرشان می‌شود.
دکترمریم شجاع رئیس اداره نظارت بر دارو و مواد مخدر غذا و دارو درباره کارکرد اصلی قرص ریتالین می‌گوید: «متیل فنیدات با نام تجاری ریتالین یک محرک سیستم عصبی مرکزی است. متیل فنیدات بر مواد شیمیایی مغز و اعصابی که به بیش فعالی و کنترل تکانه‌ها کمک می‌کنند، تأثیر می‌گذارد. قرص ریتالین برای درمان اختلال کم‌توجهی بیش‌فعالی «ADHD» همچنین اختلالات خواب خاص مانند نارکولپسی استفاده می‌شود که میزان مصرف دارو باید توسط پزشک تعیین شود چرا که بسته به نیاز و شرایط خاص بیمار متغیر است.»
او با هشدار نسبت به رواج مصرف خودسرانه قرص ریتالین در ایام امتحانات توسط دانش‌آموزان و دانشجویان توضیح می‌دهد: «استفاده خودسرانه از این دارو بویژه در شب‌های امتحان توسط دانش‌آموزان و دانشجویان، به‌شدت خطرناک و ممنوع است. این دارو فقط با نسخه پزشک متخصص قابل عرضه در داروخانه‌هاست و هرگونه فروش بدون نسخه، تخلف دارویی محسوب می‌شود و با متخلفان برخورد قانونی صورت خواهد گرفت. متأسفانه برخی سودجویان با توزیع داروی ریتالین در بازار غیررسمی، سلامت نوجوانان را تهدید می‌کنند.»

مرگ‌آفرینی با مصرف زیاد ریتالین

ریتالین در صورت مصرف نادرست و سوء مصرف آن می‌تواند منجر به عوارض جدی مانند افزایش فشارخون، تپش قلب، اضطراب، توهم، تشنج، سردرد، تهوع، وابستگی روانی به دارو، عصبانیت شدید با احتمال رفتار تهاجمی و در ادامه مصرف منجر به علائمی همچون مسمومیت و افسردگی شود.
رئیس اداره نظارت بر دارو و مواد مخدر غذا و دارو توضیح می‌دهد: «مصرف بالای این دارو ممکن است مرگ‌آفرین باشد؛ بویژه در افرادی که بیماری‌های قلبی یا زمینه‌های روانی دارند، ممکن است جانشان را به خطر بیندازد. بجز ریتالین، برخی دانش‌آموزان به‌طور نادرست از داروهایی مانند مدافینیل، پروپرانولول، فلوکستین و داروهای آرام‌بخش استفاده می‌کنند که در صورت مصرف بیش از حد هریک از این داروها، عوارض خطرناکی مانند اختلالات خواب (بی‌خوابی یا خواب‌آلودگی)، اختلال در ریتم قلب، افسردگی، عصبانیت، اضطراب، سرگیجه، تغییرات وزن، حالت تهوع و اسهال بروز پیدا می‌کند.»

افزایش مصرف ریتالین در ایام امتحانات

سازمان غذا و دارو همواره به والدین هشدار می‌دهد که خرید خودسرانه ریتالین برای افزایش تمرکز فرزندان، بدون تجویز پزشک، اقدامی غیرمسئولانه و آسیب‌زاست. اما از آنجایی که این داروها فقط با نسخه پزشک به فروش می‌رسند، پدر و مادرها به توصیه دوست و آشنا برای کسب نتیجه بهتر در امتحان فرزندانشان پایشان به بازار سیاه این دارو هم باز می‌شود.
دکتر شجاع با اشاره به اینکه کمبود یا سختی دسترسی به ریتالین نباید توجیهی برای تهیه آن از بازار سیاه باشد، می‌گوید: «داروهایی که در بازار سیاه خرید و فروش می‌شود، تحت کنترل نبوده و زیاد می بینیم داروهای تقلبی و آلوده به خریدار قالب می‌شود. این دارو برای مغز سالم، بویژه در سنین نوجوانی، عوارض بلندمدت دارد. در ایام امتحانات، متأسفانه مصرف این دارو رشد قابل‌توجهی پیدا می‌کند، اما آمار دقیقی به‌صورت عمومی منتشر نشده است. با وجود این، همواره تأکید شده ریتالین باید صرفاً با نسخه و تحت نظارت پزشک مصرف شود و از استفاده تفننی یا فشار همسالان پرهیز شود.»

«ایران» زشت و زیبای فعالیت در فضای مجازی با حساب درگذشتگان را بررسی می کند

پرسه ارواح در چرخه سوگواری

گزارش

سمیه افشین فر
خبرنگار

زنده نگه داشتن یاد متوفی البته در قالب هایی متفاوت این روزها به فضای مجازی هم کشیده شده است. به شبکه‌های اجتماعی در حال گشت‌وگذار هستید ناگهان با دریافت پیامی از سوی دوستی تازه درگذشته شوکه می‌شوید، لحظه‌ای درنگ می‌کنید خاکسپاری او در چند وقت قبل را به خاطر می‌آورید، از برقراری این ارتباط چندان خوشحال به نظر نمی‌رسید، چون دوستتان نیست، شبح مجازی است که پشت کیبورد به جای او با شما معاشرت می‌کند. دوستتان مرده اما حسابش زنده است، شبح مجازی به جای او جواب می‌دهد. اگر تا چند سال گذشته وقتی کسی فوت می‌کرد خاطرات و یادگارها و عکس‌ها و اموال شخصی‌اش یا به دیگران به ارث می‌رسید و میان وراث تقسیم می‌شد و یا دور ریخته می‌شد، این روزها با وجود دنیای دیجیتال و شبکه‌های اجتماعی انگار باید برای تقسیم ارث دیجیتال‌مان در فضای مجازی هم فکری کنیم. این شبکه‌ها همه دارایی‌های دیجیتالی ما را در خود جمع کرده‌اند. صفحات ما در این فضا بازتاب افکار عقاید و اندیشه‌های ما هستند، آیا نزدیکان و دوستان‌مان مجاز به استفاده از فضای اختصاصی ما در حریم مجازی بعد از مرگ‌مان هستند ؟
دکتر علی خواجه‌حسینی روانشناس با بیان اینکه با مرگ یک فرد فرآیندی به نام سوگ و داغدیدگی اتفاق می‌افتد، می‌گوید: «تجربه سوگ و داغدیدگی برای اکثریت کسانی که عزیز یا عزیزانی را از دست می‌دهند یک تجربه عمومی و فراگیر است. این تجربه دارای نشانه‌هایی است که با یک شوک روانی عاطفی شروع می‌شود و مراحلی را به دنبال خود دارد. مثلاً خوردن یا زمان خواب و بیداری افراد نظمش را از دست می‌دهد، اشتهای فرد از بین می‌رود. در سوگ، فقدان درک زمان وجود دارد یعنی افراد نسبت به گذشت زمان حساسیت‌شان را از دست می‌دهند و گاهی نمی‌خواهند با کسی ارتباط برقرار کنند. بیشتر فضای خلوت‌شان را ترجیح می‌دهند و تمایلی به برقراری ارتباط ندارند.»
اما بعد از ظهور نشانه‌های سوگ چه اتفاقی می‌افتد؟ این روانشناس معتقد است: «این نشانه‌های بحث سوگ و داغدیدگی باعث می‌شود که به لحاظ روانی جلوی از هم پاشیدگی کامل فرد گرفته شود و او بتواند یک ظرفیت حداقلی روانشناختی را حفظ کند. اما انتظار می‌رود فرد بعد از چند هفته یا چند ماه بعد از سوگ، آرام آرام بتواند این مرحله را با پذیرش کامل موضوع سپری کند. یعنی فرد نسبت به فقدان عزیزش آگاهی کامل پیدا می‌کند و می‌پذیرد دیگر امکان ارتباط مستقیم با آن فرد وجود ندارد.» او با بیان اینکه روانشناسان به افراد کمک می‌کنند تا بتوانند یاد و خاطره فرد متوفی را زنده نگاه دارند، می‌گوید: «افراد به اشکال گوناگونی یاد و خاطره فرد از دست رفته را زنده نگه می‌دارند، برخی با به دست گرفتن صفحه مجازی متوفی و نوشتن و ارتباط گرفتن با دوستان او به این شکل سعی می‌کنند چرخه سوگواری را کامل کنند بنابراین وارد چنین مرحله‌ای می‌شوند تا زمانی که بتوانند به حالت مطلوبی دست پیدا کنند. آنها برای زنده نگه داشتن یاد و خاطره عزیزشان به یاد او بر اساس مسئولیت اجتماعی کارهای اثربخش او را ادامه می‌دهند، مثلاً امکاناتی فراهم و سعی می‌کنند که اندیشه‌های فرد را در جامعه منعکس کنند، آرزوهای او را برآورده و اهدافش را دنبال می‌کنند تا سوگ و داغدیدگی‌شان به شکل مطلوبی سپری شود و به زندگی عادی و مبتنی بر سلامت روانی اجتماعی برگردند.»
این روانشناس می‌گوید: «برخی افراد زنده نگه داشتن یاد فرد را با حضور ساختگی او اشتباه می‌گیرند یعنی با ایجاد توهم و خیال‌پردازی و ایجاد یک رابطه کاملاً تصنعی و بیمارگونه با عزیز از دست رفته سعی می‌کنند او را به صورت ساختگی زنده نگه دارند و این توهم ناشی از حضور فرد را به دیگران هم منتقل می‌کنند. مثلاً شماره تلفن فرد را با نام خودش حفظ می‌کنند و با همان شماره همراه به اطرافیان پیام می‌دهند یا در فضای مجازی با اپلیکیشن یا حساب کاربری آن فرد سعی می‌کنند پست یا کامنت بگذارند تا اطرافیان ببینید او زنده است! یا مسأله‌ای که این روزها خیلی باب شده استفاده از هوش مصنوعی است که از امکانات رایانه‌ای و هوش مصنوعی استفاده می‌کنند برای اینکه صدا و تصویر فرد را داشته باشند.»
همه این موارد به اعتقاد خواجه‌حسینی ناشی از این است که «این افراد هنوز نتوانسته‌اند با مرگ و سوگ عزیزشان کنار بیایند و برای چیزی که نتوانسته‌اند به لحاظ روانشناختی با آن کنار بیایند از مکانیزم باطل‌سازی استفاده می‌کنند تا فقدان و از دست دادن فرد را حذف و باطل کنند، به توهم پناه می‌برند و یک حضور ساختگی از او برای خودشان ایجاد می‌کنند، اما در حقیقت با این کار مشکلاتی برای خود و اطرافیان ایجاد می‌کنند. مرحله سوگ نه در خود فرد و نه در اطرافیان کامل نمی‌شود چون پذیرش آگاهانه نسبت به فقدان هنوز انجام نشده است.
یعنی افراد به مرحله بهنجار نمی‌رسند و سلامت روانی اجتماعی‌شان تأمین نمی‌شود و رفتارهای همراه با توهم و زنده‌پنداری فرد را تقویت می‌کنند. این رفتارها اشاعه یک رفتار غیراخلاقی در جامعه نیز هست، زیرا هیچ فردی به جای دیگری نمی‌تواند افکار و اندیشه‌ها و اعمالش را اشاعه دهد با این کار به جای آن فرد رفتارها و اظهارنظرهایی می‌کنیم که ممکن است مغایر با اندیشه‌ها، تمایلات، آرزوها و اهداف عزیز از دست رفته باشد و همین باعث گمراه کردن اطرافیان نسبت به واقعیت وجودی او می‌شود.»

> برخی افراد زنده نگه داشتن یاد فرد را با حضور ساختگی او اشتباه می‌گیرند یعنی با ایجاد توهم و خیال‌پردازی و ایجاد یک رابطه کاملاً تصنعی و بیمارگونه با عزیز از دست رفته سعی می‌کنند او را به صورت ساختگی زنده نگه دارند

اما راه‌حل چیست؟ به نظر این روانشناس «کسانی که عزیزشان را از دست داده‌اند حتماً از روانشناسان و متخصصین حوزه سوگ کمک بگیرند تا به این پذیرش آگاهانه برسند و بتوانند نسبت به جریان طبیعی پیدایش و مرگ در انسان شناخت پیدا کنند. زندگی و مرگ یک جریان به هم پیوسته و اجتناب ناپذیر است و روانشناس به افراد برای معنا بخشیدن به مرگ عزیزان یعنی حضور معنوی و فکری متوفی همراه با دنبال کردن اهداف و آرزوهایش کمک می‌کند. هم خاطره و یاد او را زنده نگه می‌دارند و هم خود فرد و اطرافیان سریعتر به زندگی و رفتار طبیعی و مبتنی بر سلامت روان برمی‌گردند.»

پشت سر مرده می‌توان حرف زد؟

محمد داوری مدرس سواد رسانه و فعال رسانه‌ای با بیان اینکه وقتی فردی فوت می‌کند و چنانچه آثاری از او در فضای مجازی بر جای بماند، می‌گوید: «کسی که فوت کرده خانواده و دوستانی دارد حالا اگر او یکی از چهره‌های سیاسی، اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و هنری باشد به نسبت افراد عادی جامعه حتماً آثاری که از او بر جا می‌ماند از ارزش بالایی برخوردار خواهد بود. زیرا علاوه بر افراد خانواده و فامیل، افراد جامعه هم به دنبال نظرات او هستند.»
فرض کنیم این فرد یک صفحه اینستا یا یک کانال تلگرامی دارد باید با آن چه کار کرد؟ این سؤالی است که داوری در مورد آن می‌گوید: «من احساس می‌کنم کسی که می‌میرد، چیزهایی از خود به جا می‌گذارد که برای بازماندگانش اهمیت بسیاری دارد و حفظ آنها می‌تواند برای دیگران مفید باشد.
در حقیقت این افراد ویژگی‌هایی دارند و سرمایه اجتماعی، معنوی و مدنی هر جامعه‌ای هستند. برای ماندگاری آنها اطرافیان احساس وظیفه می‌کنند تا حفظ این سرمایه را استمرار بخشیده و ارتقا بدهند. با گسترش فضای مجازی بخشی از این سرمایه در همین شبکه‌های اجتماعی منعکس می‌شود.»
این فعال رسانه‌ای با بیان راهکارهایی برای مدیریت صفحات فضای مجازی پس از مرگ می‌گوید: «می‌توانیم در کانال‌ها و صفحات مجازی یکی از اعضای خانواده یا نزدیکان‌مان را هم ادمین کنیم تا فعالیت پیج ادامه پیدا کند. البته بحث تولید محتوای جدید نیست، بلکه بیشتر تکثیر و تحلیل محتوا، بازخوردگیری از محتوا، تدوین محتواها به شکل‌های مختلف و مستندسازی‌ها در قالب به اصطلاح تولیدی‌های مختلف مستند و پادکست بیشتر مدنظر است.»
این مدرس سواد رسانه‌ای با بیان اینکه برای استمرار و مدیریت این فعالیت‌های فرهنگی، هنری، سیاسی، اجتماعی، اقتصادی، علمی و هر اثری که تولید شده حتی می‌توانیم از ظرفیت هوش مصنوعی استاده کنیم می‌گوید: «با خلاقیت‌ها و ابتکارهای دیگر می‌توانیم از بستر مدیا به عنوان یک بستر حفظ تجربیات بشری و انباشت و تکثیر دانش و تجربه استفاده کنیم.
در حالی که مثلاً اگر همین ظرفیت مدیا ۵۰۰ سال قبل بود حتماً امروز دستاوردهای بشر خیلی بیشتر بود، متأسفانه بخشی از دستاوردهای بشری به دلیل اینکه ثبت نشده، استمرار پیدا نکرده است. به نظرم حتی تجربه‌های منفی هم باید ماندگار شود زیرا تجربه‌های منفی هم کارکرد خودشان را دارند یعنی گاهی انتشار، بازخوانی و بازنگری در آنها باعث می‌شود دوباره همان راه را نرویم.»
داوری در پاسخ به این سؤال که فرد فوت شده توان دفاع از عقاید و اندیشه‌های خود را ندارد و آیا بازنشر عقاید و اندیشه‌هایش مشکلاتی ایجاد نمی‌کند، می‌گوید: «هر فکر و اندیشه‌ای حتماً مخالفانی هم دارد، قرار نیست اگر کسی فوت کرد او را نقد نکنیم، باید از این کلیشه‌های فرهنگی اشتباه عبور کنیم، این ضعف فرهنگی است که پشت مرده نباید حرف زد اتفاقاً به نظر من باید پشت مرده حرف زد و عقاید و نظرات او را نقد کرد.»
او با اشاره به نهادهای مدنی و بنیادهای مختلفی که در کشورهای دیگر برای درگذشتگان ایجاد می‌شود می‌گوید: «در جامعه مدنی، نهادسازی انجام می‌شود و معمولاً در دنیا نهادسازی‌ها یکی از شیوه‌هایی است که تجربیات را ماندگار می‌کنند، بنیادها و نهادهایی که راجع به شعرای مختلف مشهور دنیا شکل می‌گیرد حالا فضای رسانه‌ای و شبکه‌های اجتماعی باید وظیفه نهادسازی را بر عهده بگیرند.»